

TRETIA KAPITOLA

Ava sa priblížila k zasadacej miestnosti, v ktorej vládlo nezvyčajné ticho. Policajti si udržiavali zdravý rozum tým, že medzi sebou neustále žartovali. Teraz mali všetci sklonené hlavy, pretože boli zahľbení do obrazoviek, dokumentov a fotografií. Telefónne hovory prebiehali šepom. Kriminálne oddelenie bolo stále v šoku. Ava chytila kľučku, nadýchla sa, nasadila profesionálnu tvár a vošla dnu.

„Nevstávajte,“ povedala, skôr ako sa niekto pokúsil vynaložiť na to energiu. „Prehrala som si celý záznam z pitvy, čiže z vraždy. Seržant Lively, chcem, aby ste našli..“

„Koledujete si o padáka!“

Všetci vyskočili na nohy. Ava ani okom nemihla.

„Šéfka,“ seržant Lively oslovil ženu vo dverách s červenými perami a postavou pripomínajúcou prútik, ktorá ich oslovila. „Napriek všetkému ideme ďalej.“

„Počkajte, kým dohovorím, seržant, inak si budete môcť oprášiť životopis aj s hlavnou inšpektorkou,“ zavrátila ho komisárka Overbecková bez toho, aby mu venovala čo len pohľad. „Turnerová, ako sa opovažujete žiadať od prokurátora, aby vydal telo na pohreb bez toho, aby sme mali čo len jedinú stopu, nieto ešte podozrivého?“

Ava si zložila ruky na hrudi a čakala, nemala najmenšiu chuť dohadovať sa, celý ten výbuch ju skôr nudil.

„Mlčať, to je vaša stratégia?“ pokračovala Overbecková. „Tak dobre. Už mám plné zuby toho, ako sa staráte o hierarchiu velenia. Zbaľte si veci.“

„Nie,“ odpovedala Ava.

Overbecková sa k nej ponáhľala, ihličkové podpätky s kovovým zakončením jej pri tom škripali ako nechty na tabuli. Niekoľko policajtov zvrátilo obočie a radšej odvrátilo zrak. Zastavila sa niekoľko centimetrov od Avy, na ktorú sa teraz pozerala zhora, a hoci šepkala, dala si záležať, aby jej hlas dolahol do každého kúta miestnosti.

„Hlavná inšpektorka, týmto ste suspendovaná. Podliehate disciplinárnemu konaniu. Okamžite choďte domov. Ak odmietnete splniť priamy rozkaz, disciplinárna komisia sa ani nebude musieť zísť.“

„Šéfka, pohreb doktorky Lambertovej bol dnes ráno,“ ozval sa potichu Lively. Bol to muž po päťdesiatke, ktorý sa nebál ozvať; bol otvorenejší ako väčšina jeho kolegov a vďaka svojej závislosti od sušienok nebol v najlepšej kondícii. „Všetci to majú teraz ťažké, najmä hlavná inšpektorka. Možno by ste mohli chvíľu počkať, kým...“

„Nepotrebujem vašu pomoc, Lively,“ zastavila ho Ava.

„Seržant,“ prerušila ho Overbecková. „Hľadám dobrovoľníka, ktorý by diskutoval s deťmi na trojmesačnom turné po školách. Gratulujem. Práve vás tam preložili z kriminálneho oddelenia. Hlavná inšpektorka Turnerová, posledná šanca. Okamžite opustite policajnú stanicu.“

„Požiadala som generálneho prokurátora, aby uvoľnil telo na pohreb, pretože vnútorné orgány doktorky Lambertovej boli odobraté a uložené v márnici. Smrť Ailsy Lambertovej je do poslednej sekundy zachytená na veľmi kvalitnom videu. Máme zbraň, poznáme metodiku a veľmi jasne sme určili príčinnú súvislosť. Obhajoba nenájde nič, čo by mohla použiť na súde, aby nám uškodila.“

„Mohli by, doriti, požiadať o druhú pitvu obete!“

„To už urobili. Nezávislá pitva bola vykonaná bez účasti poroty pred odobratím orgánov. Každú mysliteľnú vzorku odobrali dvakrát, polovica z nich zostala nevyšetrená, aby boli dostupné, ak o ne obhajoba požiada. Jedinou otázkou na súde bude, kto vložil do tela tlakovú nádobu s jedovatým plynom. Nič iné.“

„A čo rodina doktorky Lambertovej? Nemali ste právo rozhodnúť o jej pohrebe. Koľko súdnych sporov nám hrozí?“

Ava spustila ruky pozdĺž tela a prebodla Overbeckovú pohľadom.

„Jej rodina som bola ja,“ zasyčala. „Ailsa mi všetko odkázala. Všetko, čo vlastnila, všetky rozhodnutia a právomoci. Nemala manžela, deti ani žijúcich príbuzných okrem sestry, ktorá je v domove dôchodcov a trpí pokročilou demenciou. Ailsa bola oddaná svojej práci. Mala som právomoc aj Ailsino požehnanie urobiť toto rozhodnutie. Nemienila som ju nechať ležať v jej vlastnej márnici, kým nezistíme, kto jej to urobil.“

„Čo je to za hlúposť?“ zamrmlala Overbecková. „Doktorka Lambertová bola absolútna profesionálka. Prvá by žiadala, aby ste dodržiavali štandardný postup, zachovávali protokol a prestali si to brať osobne, doriti. Ste jej príliš blízka. Mali ste z vyšetrovania odstúpiť, hneď ako ste zistili, čo sa stalo.“

„Hm, hlavná inšpektorka,“ ozval sa niekto z druhej strany miestnosti.

„Počkajte,“ zastavila ho Overbecková a zdvihla pritom dlaň smerom k hlasu. „Turnerová, dávam vám čas, aby ste zhromaždili všetky podklady a odovzdali ich osobe, ktorá pracuje na prípade hneď pod vami a odteraz ho bude mať na starosti.“

„Ale je to dôležité.“ Ava sa pozrela na strážmajstra Johna Swifta, ktorý vehementne mával vo vzduchu kúskom papiera. Swift ešte nemal ani dvadsaťpäť rokov a mnohé veci ho stále dokázali zaskočiť, takže teraz sa červenal. Rukou si prešiel po neposlušných vlasoch, akoby si ich chcel upraviť.

„Čo sa deje, strážmajster?“ vyštekol naňho Lively.

„Tetovanie na vnútornej strane spodnej pery obete, konkrétne M, znamená mesiace. Šesťdesiat mesiacov odňatia slobody je minimálny trest potrebný na prijatie do toho gangu.“

Lively pozrel na Avu. „Prehnali sme DNA obete cez databázu. Žiadna zhoda. Ak bol za niečo odsúdený a prešiel systémom trestného súdnictva, mali by sme mať jeho DNA.“

„Inšpektor Graham,“ Ava sa obrátila k obrovskému mužovi, ktorý stál v zadnej časti miestnosti a na perách mal ľahký úsmev. „Spojte sa s kolegami, s ktorými ste pracovali v utajení a o ktorých viete, že sa infiltrovali do miestnych gangov,“ prikázala mu. „Potrebujeme dôverné informácie. Predpokladám, že presvedčiť člena gangu, aby s nami hovoril, bude ťažké.“

„Takmer nemožné. Ak by niečo prezradili, následky by boli príliš tvrdé, pravidlá sa ťažko porušujú, ale aj tak mám zopár kontaktov na periférii z čias, keď som bol na ulici. Nechcem nikoho z nich ohroziť, ale nájdem ich a urobím, čo sa dá,“ slúbil Pax Graham.

„Budem rada,“ povedala Ava. „Lively, rozošlite fotografiu zosnulého, teda len jeho tvár, do väzníc po celom Spojenom kráľovstve. Nemusel si trest odpykávať v Škótsku. Možno ho niekto vo väzenskej službe spozná. Chýbajúca DNA by mohla byť chyba systému, nebolo by to prvýkrát, čo sa to stalo. Vzorky sa mohli nejako pomiešať. Overte to v probačnej službe. Každému po dlhom treste pridelia probačného úradníka.“

Overbecková to nedojalo. „Myslela som to vážne, hlavná inšpektorka. Toto vyšetrovanie už nemáte na starosti a ste mimo služby. Nebudem v tíme tolerovať nikoho, kto sa správa ako neriadená strela. Budem vás čakať vo svojej kancelárii s podrobným plánom odovzdania velenia.“

Vtom sa ozvalo tiché zaklopanie na dvere.

„Je tu doktor Carlisle,“ oznámila strážmajsterka Biddlecombeová a pohrávala sa s hodinkami, aby sa vyhla priamemu očnému kontaktu s Overbeckovou. „Privediem ho.“

Zmizla na chodbe a keď znova vošla, zdala sa ešte drobnejšia, lebo pred ňou kráčal vysoký, hladko oholený muž s vážnym výrazom. V jednej ruke niesol otvorený notebook a druhou na ňom niečo písal.

Pozrel z Overbeckovej na Turnerovú, zhodnotil situáciu, potom potichu odišiel na bok miestnosti a počkal, kým sa všetky pohľady upriamia naňho.

„Zdravím všetkých,“ začal. „Som doktor Nate Carlisle. Za týchto mimoriadnych okolností ma preložili z Glasgowa do Edinburghu, aby